

ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΙΑ ΤΑ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ HARRINGTON

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΔΑΝΑΛΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΙΣ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ ΤΗΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΗΣ ΔΟΥ

Η ζωγραφική ως μέγα πάθος

Μπορεί στους κύκλους της ελληνικής παροικίας η Αλεξάνδρα Δανάλη να είναι ευρύτερα γνωστή ως σύζυγος του προέδρου της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας NNO. Χάρη Δανάλη, στους καλλιτεχνικούς κύκλους της Πυλαίας έχει ήδη κάνει τα πρώτα της βήματα προς την καταξίωση. Εξπρεσιονιστής κατά κύριο λόγο ζωγράφος, η συμπάροικος μοιράζεται όχι μόνο τον χώρο της Harrington Street Gallery αλλά και τα φώτα της προσοχής με τις Carla Doherty και Maureen O'Keefe.

ΚΕΙΜΕΝΟ - ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΑΒΒΑΣ ΛΙΜΝΑΤΙΤΗΣ

Ας όψεται η αφόρητη κίνηση του Σίδνεϊ και τα χιλιάδες αυτοκίνητα που προχωρούν σε ρυθμούς χελώνας. Σάββατο πρωί και έχω ήδη αργήσει για το προκαθορισμένο ραντεβού με την κα Αλεξάνδρα Δανάλη με αποτέλεσμα το άγχος να έχει ήδη κτυπήσει κόκκινο. Φτάνοντας στο Chippendale ένα αόρατο μαγικό ραβδάκι αλλάζει ως δια μαγείας την διάθεση μου και τα νεύρα μου από τσατάλια αρχίζουν σιγά σιγά να υιοθετούν στους πρόπερτων ρυθμούς. Στενά δρομάκια κυριολεκτικά ένα τοιγάρο δρόμο από τα κεντρικά γραφεία της Αρχιεπισκοπής, σπία νεοκλασικά που διαπύρουν ακέραρη την αίγλη του χθες, ψηλά δέντρα που απλώνουν τα «κέρια» τους στα μπαλκόνια των πολυκατοικιών, φύλλα χρυσοπράσινα καλύπτουν πεζοδρόμια και αυλές, γυναίκες και παιδιά πιβίζουν αμέριμνα στο μικρό παρκάκι και με τον κόσμο να έχει ήδη κατακλύσει την καφετέρια της γωνίας απολαμβάνοντας τον πρώτο καφέ της ημέρας, συνθέτοντας μαζί έστω και εν άγνοια τους πίνακα βγαλμένο από καμβά του Ματίς.

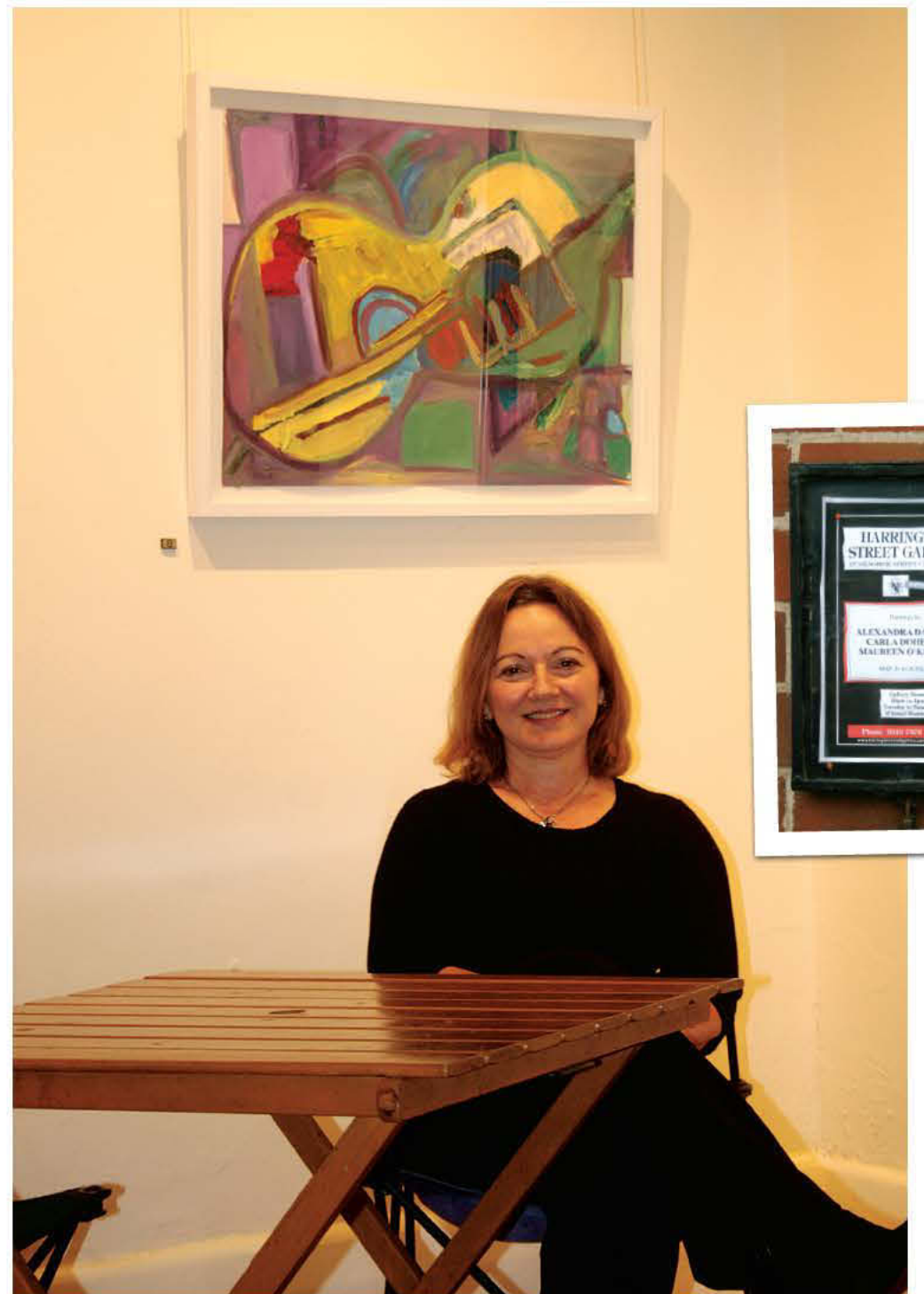
Φτάνοντας στην γκαλερί Harrington Street, η καλή διάθεση αποκαθίσταται εντελώς. Κάπου τα ψηλά ταβάνια και ο υποτονικός φωτισμός, λίγο οι πίνακες κρεμασμένοι στους τοίχους, και πιο πολύ τα γλυκό, φιλόξενο χαμόγελο της οικοδέσποινας μου, βοηθούν τα μάλα στην πλήρη επαναφορά στην ενδεδειγμένη και επιβεβλημένη ψυχολογία. Την ώρα που η Αλεξάνδρα Δανάλη ξαναγεί άλλους επισκέπτες, εφάπτομαι της ευκαιρίας προκειμένου να διαπιστώσω ιδίως όμμασι όχι τόσο τις ικανότητες της να διατυπώνει τον εσωτερικό της κόσμο στον καμβά - άλλωστε αυτό είναι αντικειμενικό - αλλά περισσότερο ποια ακριβώς στοιχεία της οντότητας της ως καλλιτέχνης και ως άνθρωπος βρίσκουν διέξοδο προς το φως με αρωγό και συνοδοιπόρο το πινέλο και τις μπογιές.

Εκ πρώτης όψης οι πίνακες της Αλεξάνδρας Δανάλης πρέπει να καταχωρηθούν κάτω από την μεγάλη ομπρέλα που ονομάζεται εξπρεσιονισμός. Δεν χρειάζεται όμως περισσότερο από μια γρήγορη ματιά για να διαπιστώσει κανείς πως τα καλοπυκνωμένα δεν αρμόζουν στην περίπτωση της αφού είναι εύκολα προφανές η τάση της - ή αν προτιμάτε ικανότητα, ακόμη και ανάγκη - να μετακινείται με χαρακτηριστική ευκολία ανάμεσα σε τεχνολογίες, εκ διαμέτρου αντίθετες μεταξύ τους: έντονα αλλά και απαλά χρώματα, γυμνό αλλά και νεκρή φύση, αφηρημένη τέχνη με κέντρο προ-

σοχής γεωμετρικά σχήματα αλλά και τοπία, ζουν και αναπνέουν, βγαίνοντας εν τέλει χέρι με χέρι βόλτα προς το φως.

Μόλις αποχωρούν οι υπόλοιποι επισκέπτες, η Αλεξάνδρα Δανάλη ποζάρει για την απαραίτητη φωτογράφιση, φτιάχνει καφέ και χωρίς άλλη χρονοτριβή περνούμε στο κυρίως θέμα της συνάντησης. Μου ζητά αν μπορεί να στείλει ένα μήνυμα στην ελληνική παροικία. Βεβαίως και μπορεί. Πάμε λοιπόν: «Είναι ωραία να επισκεπτόμαστε γκαλερί. Ως ζωγράφοι μας αρέσει όταν ο κόσμος βλέπει τα έργα μας. Αυτό που έχω δει στην παροικία μας είναι ότι πολλοί θεωρούν ότι δεν καταλαβαίνουν αρκετά από τέχνη και άρα δεν επισκέπτονται γκαλερί. Εκείνο που θέλω να τους πω είναι ότι οι ζωγράφοι δημιουργούν για όλους. Πολλοί μπορεί να ντρέπονται να επισκεφτούν γκαλερί. Είμαι όμως σίγουρη πως αν το κάνουν μια φορά, θα τους αρέσει και θα συνεχίσουν να το κάνουν».

Πότε ανακάλυψες πως είχες καλλιτεχνική φλέβα; Ξαν παιδί ζωγράφιζα και σχεδίαζα πολύ. Στο σχολείο όταν ήμουν ακόμη στο δημοτικό στο Μάρικβιλ, η δασκάλα μου συνήθιζε να παίρνει τα χρωματιστά μολύβια από τα χέρια μου και να μου δίνει μολύβια, κάτι που δεν με ικανοποιούσε ιδιαίτερα. Αυτό όμως ήταν κάτι το παιδικό. Στο γυμνάσιο δεν είχα καμία θέληση να ασχοληθώ με την ζωγραφική. Ήθελα να ασχοληθώ με άλλα πράγματα πιο σημαντικά για την μετέπειτα επαγγελματική μου σταδιοδρομία. Θυμάμαι όμως όταν επισκέφτηκα την Γκαλερί Τέχνης της NNO (Art Gallery of NSW) - θα ήταν γύρω στο 1992 - προκειμένου να δω την έκθεση έργων του Καντίνσκι (σ.σ. Wassily Kandinsky, Ρώσος ζωγράφος και θεωρητικός της τέχνης, ο οποίος θεωρείται ένας από τους σημαντικότερους καλλιτέχνες του 20ού αιώνα και ένας από τους πρωτοπόρους της αποκαλούμενης αφηρημένης τέχνης), το δέος που ένοιωσα ήταν απεριόριστο. Εκεί αισθάνθηκα για πρώτη φορά κάτι να με σπρώχνει να εκτιμήσω την τέχνη. Ξεκίνησα λοιπόν να επισκέπτομαι γκαλερί και να βλέπω από κοντά έργα τέχνης. Η δική μου πορεία ως ζωγράφος ξεκίνησε μετά την γέννηση του γιού μου Μάκη και πιο συγκεκριμένα όταν ήταν γύρω στους 16 μήνες. Εκεί λοιπόν ξεκίνησα να ζωγραφίζω και ήμουν τυχερή που είχα την ευκαιρία να φοιτήσω κοντά σε πολύ σπουδαίους δασκάλους.



Ήρθαν όλα λοιπόν πολύ φυσικά και χωρίς καμία πίεση εκ μέρους σου.

Να σου πω πως έγινε. Πρώτα πρέπει να σου πω ότι γεννήθηκα μεν στην Αυστραλία, όμως πολύ μικρή επέστρεψα οικογενειακώς στην Ελλάδα και πιο συγκεκριμένα στην Πάτρα. Όταν λοιπόν ήμουν στην 3η Δημοτικού, ο τότε δάσκαλος μου ζήτησε να ζωγραφίσω τον χάρτη της Ελλάδος και να τον πάρω μετά από λίγες μέρες στο σχολείο προκειμένου να κρεμαστεί στον τοίχο. Μικρή όπως ήμουν, τρομοκρατήθηκα. Πήγα σπίτι, το είπα στην μαμά και αυτή με καθυσάχασε. Νομίζω ήταν κάτι που διάκρινε ο δάσκαλος, ίσως κάποια ζωγραφιά που είχα κάνει και το οποίο ίσως θα έπρεπε να ανιχνευτεί νωρίτερα και να με είχα παροτρύνει να συνεχίσω. Θυμάμαι όμως πως ήμουν και πολύ μαθήτρια.

Ήταν όμως και διαφορετικές οι εποχές τότε. Φαντάζομαι η οικογένειά σου είχε «μπαράκι στο παιδί, αλλά τα μαθήματα είναι πιο σημαντικά».

Η αλήθεια είναι ότι η μαμά μου ήταν διαφορετική. Ήταν από τις γυναίκες στις οποίες άρεσε πολύ η τέχνη. Της άρεσε το κέντημα και όλα τα παρεμφερή. Ήταν κάτι που είχαν όλες οι Ελληνίδες γυναίκες. Η ίδια βέβαια ποτέ δεν ζωγράφιζε, αλλά τις άρεσε να με βλέπει έμμεσα να ασχολούμαι. Θυμάμαι και κάποια άλλα κοριτσάκια στην γειτονιά μας στην Πάτρα, με τα οποία καθόμασταν μαζί και ζωγραφίζαμε πρόσωπα με μολύβι.

Όταν ο Μάκης έγινε 16 μηνών και τον έπαιρνα στο νηπιαγωγείο, μια από τις δασκάλες μας είπε για μαθήματα ζωγραφικής. Στην αρχή είπα όχι, αφού δεν μπορούσα πλέον να ζωγραφίσω ούτε μια ίσια γραμμή. Στην συνέχεια όμως αποφάσισα να δοκιμάσω να παρακολουθήσω τα μαθήματα και μου άρεσε. Για ένα ή ενάμισι χρόνο έκανα ιδιωτικά μαθήματα με την συγκεκριμένη δασκάλα, η οποία στην συνέχεια έφυγε για την Μελβούρνη. Συνέχισα να ζωγραφίζω μόνη μου, ενώ είχα στο μεταξύ παρακολουθήσει και 3 μαθήματα στον John Ogburn (σ.σ. Τζον Όγκμπερν, Αυστραλός ζωγράφος, όχι ιδιαίτερα γνωστός στην Αυστραλία, αγαπητός όμως ανάμεσα στους κύκλους των ντόπιων και όχι μόνο κριτικών, ο οποίος διάπρεψε ως δάσκαλος ζωγραφικής, έχοντας διατελέσει και αντιπρόεδρος της Contemporary Art Society μεταξύ 1957-1962, καθώς και ιδρυτής της Harrington Street Gallery το 1973). Είχα όμως μικρά παιδιά ενώ παράλληλα δούλευα, έτσι αναγκάστηκα να σταματήσω. Μου άρεσε όμως ο τρόπος διδασκαλίας του, καθώς και ο τρόπος έκφρασης της τέχνης του. Το 2000 τον πήρα τηλέφωνα και του ζήτησα να με δεχθεί πίσω στο σχολείο. Μέσα στον ένα χρόνο, ξεκίνησα να ζωγραφίζω τους πρώτους μου πίνακες.

Θυμάσαι ακόμη τις πρώτες αυτές δειλές προστάθειες;

Ο πρώτος μου πίνακας είχε τον τίτλο «Ηλιοβασι-